

Приключенията на прасенцето Гошко

Весела Коледа

Долу, между върховете на планината, на една чудна полянка, се е сгушила фермата на чичо Станко. В нея живеят задружно много животни: козичките близначки Пена и Лена, кучето Рекс, конят Гаспаро, десетина овце, три кокошки, петелът Леонардо, дошъл от далечна Испания, смятащ себе си за крал, и... едно прасенце, което неотдавна се беше родило във фермата. То се казваше Гошко. Между всички тях цареше мир и разбирателство, а чичо Станко им се радваше и беше много щастлив.

Минаваха дните. Прасенцето порасна. То беше щастливо, защото всички много го обичаха. То чувстваше животните като свои близки приятели. Но ... нищо не трае вечно.

Наближаваше Коледа. Завали сняг. Един ден чичо Станко домъкна във фермата някакъв пън и го постави в средата на двора. Животните се насъбраха тревожно около него и се чудеха за какво ли е този пън. Конят Гаспаро, който имаше най-голям опит и бе виждал много неща, изказа предположение, че на него, вероятно, се колят прасета. Когато чуа това, всички замлъкнаха и уплашено се втренчиха в Гошко. Нима такава щеше да бъде съдбата му?

Прасенцето се поуплаши не на шега. Ами сега? Какво да прави? Макар и малко, то бе изобретателно и умно. Разбра, че не бива да губи самообладание, а да измисли план как да се спаси от тази най-страшна беда. Не можеше дори за миг да си представи, че ще се превърне в печено или шунка за трапезата на чичо Станко. Ама и той е един! Уж мил и приятен човечец! Така му угаждаше за всичко: „Яж, Гоше, яж, та голям да пораснеш!“. И Гошко похапваше царски. Мислеше си – от обич чичо Станко го угоява, за да има сили да изкара зимата. Пък тя, каква била работата! Мезе за Коледа му се дощяло! Е, можеш ли да разчиташ и да вярваш на човек?!

Гошко реши да се спаси с хитрост. Понеже много обичаше да слуша приказки от другите животни, най-много харесваше онази за лисицата, дето се преструвала на умряла. Първо за това се сети, ама разбра, че май нямаше да му помогне. Какво ли да направи? И изведнъж на прасенцето, тъй като беше хитро и храбро, му дойде на ум една идея – да се престори на друго животно. В края на краищата - нямаше какво толкова да губи – освен живота си! Сподели с приятелите си животни и защото те бяха сговорни и задружни, а пък и наистина обичаха прасенцето, съгласиха се да му помогнат. Всички с изключение на козите Пена и Лена, които бяха малко глуповати и не вярваха, че може да стане това, решиха да участват в спасението на Гошко.

Животните вече действаха по плана – пчелите донесоха мед, овцете му дадоха от вълната си. През това време Гошко се намаза цял с меда и се отъркаля във вълната, която полепна по цялото му тяло. След това се шмугна при овцете, като се учеше да блее като тях.

Чичо Станко го търси къде ли не – пет пъти обиколи фермата, но от прасенцето Гошко нямаше и следа. Е, след като не го намери, реши да купи вече заклано прасе. Все пак е Коледа – няма да остане без свинско, я!

Така Гошко се спаси. И животът във фермата продължи както досега.

Новият дом

В мир и сговор живееха животните във фермата на чичо Станко, но се усещаше някакво напрежение у стопанина им. От ден на ден храната ставаше все по оскъдна – колкото да не умрат от глад. Една по една изчезнаха трите кокошки – вероятно станаха на яхния. Никой не обели и дума за това. Всички със страх очакваха участта си. Кой ли ще бъде следващият? Козичките Пена и Лена даваха все по-малко мляко. Дори петелът престана да се мисли за крал и все по-разсеяно и по-скоро по навик кукуригаше. Чичо Станко ходеше тъжен из двора и не знаеше какво да направи и как да спаси фермата си. Нямаше пари да поддържа вече живота им както някога. Беше дошло известие за голяма сума неплатени данъци и той не знаеше какво да прави. Трябваше да се раздели с това, което обичаше най-много – фермата. Иначе нямаше да оцелее. С голяма мъка реши да продаде всичко. Само така можеше да се оправи с данъчните. Научиха за това другите фермери и започнаха да идват да оглеждат. Никой от тях обаче не искаше да вземе всичко. Вероятно и те нямаха толкова пари и също бяха в криза.

Една вечер един от тях дълго уговаря чичо Станко да му продаде прасенцето Гошко. Най-накрая, притиснат от нуждата, той се съгласи. Все пак бяха някакви пари, с които временно щеше да отложи фаталния край. Гошко беше наблизко и чу всичко. Натъжи се много, защото това беше неговият дом. Тук бяха всичките му приятели, които го обичаха. Сега къде ще отиде? Този човек не му харесваше. Подозираше, че има само една цел, когато го купува. И тя бе... Ама там нямаше да има някой, който да му помогне и лесно щеше да се превърне в пушено месо. Ех, че лоши хора! Само за ядене мислят! Изобщо не се интересуват, че животните също имат чувства, че са интелигентни и изобретателни. Беше вече късно да убеждава в качествата си когото и да било. Съдбата му беше решена. Ами ако... И Гошко се реши на най-отчаяната постъпка в своя живот – намисли да избяга далеч от фермата, да види широкия свят, въпреки че никога не беше излизал извън оградата. Вън можеха да го разкъсат дивите зверове, но какво от това? Нима нямаше да бъде по-добре, отколкото да загине от ножа на някой непознат?

Речено – сторено! Докато всички спяха, прасенцето избяга от фермата с намерението да открие нов дом. Пътят минаваше през гората. То знаеше, че в нея живеят много страшни и кръвожадни животни. Цялото трепереше от страх, но няма връщане назад! Затова бягаше смело и бързо през гората.

Не след дълго страховете му се оправдаха. Пред него застанаха два дръгливи вълка. То се спря. Ясно беше колко са гладни. Ако хукнеше да бяга, щеше да се прости с живота си. Сети се, че те са глупави – поне в приказките бяха такива. Ето защо реши да опита да ги надхитри. Поздрави ги учтиво и им се примоли:

- Ох, колко сте страшни! Целият треперя - и това беше самата истина. - Ама, моля ви се, не ме изяждайте! Аз съм само едно малко прасенце – нямам много за ядене. Стопанинът ми отдавна не ме е хранил както трябва. Само ще ви се отвори апетит и ще останете гладни. Пък и как ще ме разделите? Аз съм едно, а вие сте двама.

- Ами ти, май си умно прасенце – каза един от вълците. – Какво предлагаш да направим? Естествено, че не искаме да те делим. Много си измършавяло.

- Да, да. Точно така е – побърза да отговори Гошко. – И аз не искам да ме делите. Та затова ще ви кажа къде са моите братя и сестри от фермата. Там ще можете да се нахраните до насита. Има и за двама ви.

- И къде, казваш, е тази ферма, че не сме тукашни?

- Първо наляво по пътеката в гората, после след 20 метра завивате надясно и след още 20 пак надясно и след още 20...

Прасенцето всъщност им обясни как да се въртят в кръг около мястото, на което стояха, но те бяха наистина глупави и не можаха да се досетят.

- Къщичката не свети и стопанинът го няма...- продължаваше то. – Няма и зло куче – не се притеснявайте за нищо. Има само един кон, който яко рита, но стойте далечно от него. Ще похапнете сладко каквото си изберете.

На вълците им потекоха лигите и те се втурнаха в обратна посока в гората, а прасенцето продължи смело и безстрашно напред. Дълго вървя то, премина през много опасности и разбра, че скитническият живот не е за него. Тъкмо си мислеше, че няма да намери подслон, а не искаше да прекара още една нощ навън, когато видя в далечината една ферма. Забравило умората, с последни сили се затича натам. Спря го огромно черно куче пазач:

- Кой си ти и какво правиш тук? – попита го кучето. –Имаш ли пропуск за фермата ми?

- Аз съм Гошко – отвърна прасенцето. – Търся си нов дом.

И то разказа на голямото куче историята си. Кучето ту ръмжеше през зъби, ту кимаше одобрително. Дори изляя, като си представи вълците в гората. Тогава излезе и стопанинът му, за да разбере какво става. Чичо Иван, така се казваше човекът, видя едно малко уплашено прасенце и реши да го прибере. Пусна го при другите животни, нахрани го и то заспа щастливо, надявайки се тук да намери нови приятели.

Всички обикнаха малкото прасенце. Само конят Чили и петелът Гаспардо, който се оказа брат на Леонардо, не искаха да го приемат. Те не можеха да се примирят, че чичо Иван първо на него носи храната и го гали зад ушите. Щастието на Гошко не беше пълно и той реши да ги спечели за приятели. Не искаше конфликти в новия си дом.

Разбра, че Чили е състезателен кон, но в една надпревара си е повредил крака и сега не може да бяга. Чичо Иван не знаеше как да помогне на коня и да облекчи болката му. Дори си помисли дали да не го пусне в гората на свобода. Не искаше да го гледа как се мъчи. Сигурен беше, че ще окуее. Той бе състрадателен човек и не искаше да го разстреля.

Гошко реши да помогне на коня. В старата си ферма беше слушал много за билките от една овца, която играеше ролята на лечителка, и всички се допитваха до нея, когато имаха проблеми. То бързо намери лековитите билки, които да помогнат за раната на коня. Накара го да си превърже с тях болния крак. След няколко дни, когато чичо Иван реши да отиде и да пусне коня в гората, животното побягна и без почти никакво усилие прескочи високата ограда. Кракът му беше оздравял като по чудо. Чичо Иван не можеше да си намери място от радост, а Чили благодари на своя най-малък приятел – прасенцето Гошко.

Така Гошко намери своя втори дом и заживя щастливо с новите си приятели.

Тодор Георгиев Андонов - 7^в клас